

режі та заснована швидше на етичних правилах поведінки в Інтернеті, ніж на законодавчій регламентації, отримала назву копілефт. Вважається, що саме існування глобальної мережі ґрунтовно підірвало позиції авторського права і суміжних прав в мережі Інтернет. Втім, на сайтах друкованих видань, власники яких не хочуть викладати повні версії матеріалів в Інтернеті, знайшли шляхи вирішення цієї проблеми, вони подають короткі анонси матеріалів з відсиланням до паперового аналога або з пропозицією сплатити за перегляд (в Україні це "Інвестгазета", журнали "Кореспондент", "Український юрист" тощо) [2, с.42].

Значною мірою використанню копілефту сприяє нехтування авторами своїми майновими правами, коли за неможливості опублікуватися в реальному (паперовому) інформаційному просторі вони готові розповсюджувати свої твори в інтерактивному середовищі. У зв'язку з цим у користувачів виникає звичка скрізь шукати лише безкоштовні матеріали.

Інша проблема, породжена появою Інтернету, полягає в тому, що користувачі мережі самі в будь-який час можуть стати учасниками комунікативного процесу, розміщуючи повідомлення на форумах, у групах новин, блогах тощо.

Для того щоб уникнути порушень авторського права в мережі, слід встановлювати гіперпосилання тільки на домашню сторінку або ж на сторінку, яка містить відомості про автора сайта. Саме через пряме посилання на матеріали, розміщені на сайтах друкованих ЗМІ, у Нідерландах та Німеччині було заборонено пошукові системи в Інтернеті.

На сьогодні вже існують механізми захисту творів у мережі від їх неправомірного використання. Один із них – подання файлів із творами на зберігання до так званого веб-депозитарія. Заявнику видається свідоцтво про те, що об'єкт прийнято на зберігання, а дата депонування буде доказом того, що в зазначений час заявник володів копією твору (визначення пріоритету авторства) [3, с.39].

Серед інших методів боротьби з плагіатом досить поширеними є різноманітні "дошки ганьби" в Інтернеті: на них "вивішуються" імена осіб, що вчинили плагіат, а також назви сфабрикованих та оригінальних творів.

Отже, захист авторського права і суміжних прав в Інтернеті потребує розроблення принципово нових законодавчих норм не тільки на національному, а й на міжнародному рівнях. Водночас така охорона не повинна призводити до того, щоб здійснюваний контроль за викорис-

танням творів ставав перешкодою на шляху до розвитку освіти, науки, культури та інших потреб суспільства.

Література

1. Інтелектуальна власність // 2007 – № 15. – С.35-37
2. Положення про державну реєстрацію прав автора на твори науки, літератури і мистецтва. Постанова Кабінету Міністрів України від 18 липня 1995 р. № 532 // Збірник постанов Уряду України. – 1995. – № 10. – Ст. 247. – П. 12.
3. Конвенція об охорані інтересів виробителів фонограмм от незаконного воспроизводства их фонограмм от 29 октября 1971 г. – Женева: ВОИС, 1972. – Ст. 1(а).

УДК 347.77 (043.2)

Проценко А. Р.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В.М. старший викладач

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВА ВЛАСНОСТІ

Питання права власності завжди були проблемними, а відповіді на них суперечливими. З часом ці питання зростають, а проблеми загострюються, якщо їх не вирішувати. Їх кількість ще трохи і буде свідчити про стійке небажання з боку держави вирішити проблеми власності, а й за певних обставин – не тільки загострити їх, а й ініціювати їх виникнення. Право власності є тим фундаментом, на якому базується більшість соціальних настанов людства, зокрема і правова система. Конституція України встановила, що кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності, це право є непорушним [1].

Питання проблем права власності, зокрема реституції та ввідикації, були предметом досліджень таких науковців – цивілістів, як І. В. Фатеева, М. І. Брагинський, О. В. Гутников, І. О. Дзера, І. Б. Новицький, В. В. Галунько та ін.. Саме вчені розробляють стратегії щодо подолання проблем. Ці праці мають велике значення для практичної діяльності юриста [3].

Чинним законодавством передбачено, що право власності – це право особи на річ (майно), яке вона здійснює відповідно до закону за своєю волею, незалежно від волі інших осіб [2]. Межею здійснення права власності може бути лише закон. Власник має право на свій розсуд вчиняти щодо належного йому майна будь-які дії, що не суперечать закону, а також не порушують прав та інтересів інших осіб, що охороняються законом. Зміст права власності складається із правомочностей володіння, користування і розпорядження річчю (майном) власника. Разом з тим, у Книзі 3-й відображено положення Конституції України, згідно з яким "використання власності не може завдавати шкоди правам, свободам та гідності громадян, інтересам суспільства, погіршувати економічну ситуацію і природні властивості землі". ЦК також визначає суб'єктів права власності: 1) український народ (відповідно до ст. 13 Конституції України); 2) фізичні особи; 3) юридичні особи; 4) держава Україна, АРК і відповідні територіальні громади [2]. У статті 346 ЦКУ наводиться докладний перелік підстав припинення права власності. До цього переліку включені й підстави припинення права власності, незалежно від волі самого власника. Такими підставами, зокрема, є: а) припинення права власності на майно, яке за законом не може належати цій особі; б) викупу пам'яток історії та культури; в) викупу земельної ділянки в зв'язку із суспільною необхідністю; г) викупу нерухомого майна в зв'язку з викупом з метою суспільної необхідності земельної ділянки, на якій воно розміщене; д) звернення стягнення на майно за зобов'язаннями власника; е) реквізиції; з) конфіскації [2].

На перший погляд здається, що все передбачено законодавством і ні яких змін не треба вносити, але є ряд головних проблем, які довго не можуть вирішити:

1. невиконання рішень національних судів, що захищають власність
2. погіршення системи реєстрації власності.
3. проблеми із застосуванням Закону України "Про відчуження земельних ділянок, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, які перебувають у приватній власності, для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності".
4. питання захисту права власності у земельних відносинах

Ці та багато інших проблем із дотриманням права власності в Україні говорять про те, що люди в нашій країні поки що не можуть розраховувати на те, що їх право на володіння, користування і розпорядження власністю поважається, захищається і реалізується державою на

тому рівні, який дозволив би їм відчувати себе повноцінними власниками [4].

Вирішити проблеми права власності можна шляхом внутрішньої систематизованості, тобто скомплектувати структуру, зміст інституту права власності та його складових; виявити та визначити місця і значення інституту права власності в системі речового права. Але головне це визначення подальшої стратегії забезпечення реалізації права власності, визначення специфіки управління об'єктами права державної власності; вдосконалення системи реєстрації власності [4].

На основі викладеного можна зробити такі висновки. Ще довго питання про право власність будуть вирішуватись. Проте з мертвої точки справа вже зрушилася. На даному етапі наше законодавство поступово починає використовувати нормальні правові конструкції й звільнятися від невинуватого впливу застарілих поглядів на земельну власність.

Комплекс заходів стосовно регулювання власності повинен бути спрямований на реалізацію державної політики та ефективно використання наявного потужного земельно-ресурсного потенціалу країни. У нас є всі необхідні умови для того, щоб у короткі терміни завершити наведені вище інституції для формування системи власності, яка б відповідала інтересам народу.

Література

1. Конституція України [Текст] : офіц. текст : [прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. із змінами, внесеними Законом України № 9-рп/ 2012 від 12.04.2012 р: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Цивільний кодекс України [Текст] : офіц.текст: за станом на 19.01.2013 р. – Київ : Паливода А. В., 2013. – 380 с.
3. Фатеева І. В. Проблеми права власності: Університетські наукові записки. / І. В. Фатеева. – К. – 2007. – 147 с.
4. Щорічні доповіді про права людини в Україні 2011. Доповіді правозахисних організацій// Вид ресурсу інтернет. Режим доступу: <http://www.helsinki.org.ua/index.php?id=1332325240>.